
FAREWELL YELLOW BRICK ROAD

HERINNERINGEN AAN
MIJN LEVEN OP TOURNEE

ELTON JOHN

MET EEN VOORWOORD VAN DAVID FURNISH

VERTAALD DOOR SASKIA MARTENS

HYPERION AVENUE
LOS ANGELES NEW YORK

P E L C K M A N S

© 2024, Elton John en Pelckmans Uitgevers nv
pelckmans.be
Brasschaatsteenweg 308, 2920 Kalmthout, België

Oorspronkelijke uitgave:
Farewell Yellow Brick Road. Memories of My Life on Tour
© Hyperion Avenue
Front cover photograph copyright © 2024 by David
LaChapelle. Back cover photograph by Ben Gibson
Copyright 2024 © WAB Global Limited. Cover design by
Headcase Design. Reprinted by permission of Hyperion
Avenue, an imprint of Buena Vista Books, Inc. All rights
reserved // Originally published in the United States and
Canada by Hyperion Avenue as *Farewell Yellow Brick Road*.
This translated edition is published by arrangement with
Buena Vista Books, Inc.

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave
mag worden verveelvoudigd, opgeslagen in een
geautomatiseerd gegevensbestand of openbaar gemaakt,
op welke wijze ook, zonder de uitdrukkelijke voorafgaande
en schriftelijke toestemming van de uitgever, behalve
in geval van wettelijke uitzondering. Informatie over
kopieerrechten en de wetgeving met betrekking tot de
reproductie vindt u op www.reprobel.be.

All rights reserved. No part of this book may be
reproduced, stored or made public by any means
whatsoever, whether electronic or mechanical, without
prior permission in writing from the publisher.

Omslagontwerp en vormgeving: Headcase Design
Vertaling naar het Nederlands: Saskia Martens
Zetwerk: Evelien Gillis (Goldmund)

D/2024/0055/485
ISBN 978 94 6383 619 7
NUR 666
THEMA AVP, DNBFI

pelckmans.be

 facebook.com/pelckmans.be
 x.com/Pelckmans_be
 instagram.com/pelckmans.be

IK DRAAG DIT BOEK OP AAN MIJN FANTASTISCHE
FAMILIE: DAVID, ZACHARY EN ELIJAH.

MET SPECIALE DANK AAN EMILY ZEMLER, DIE ME HIELP
DIT MOOIE BOEK TOT LEVEN TE BRENGEN.

Elton voor de lens van David LaChapelle, met wie hij al jarenlang samenwerkt. De fotograaf maakte een reeks beelden om de afscheidstournee te promoten.

INHOUD

VOORWOORD	VII
INLEIDING	1
HET PLANNEN VAN DE LAATSTE TOURNEE	11
TOURNEESTOP..... ALLENTOWN, PENNSYLVANIA	20
TOURNEESTOP..... PHILADELPHIA, PENNSYLVANIA	30
TOURNEESTOP..... NEW YORK, NEW YORK	38
TOURNEESTOP..... DALLAS, TEXAS	52
TOURNEESTOP..... LOS ANGELES, CALIFORNIË	58
TOURNEESTOP..... WENEN, OOSTENRIJK	70
TOURNEEFASHBACK..... EEN BRITSE ROCKER IN RUSLAND	74
TOURNEESTOP..... VERONA, ITALIË	78
TOURNEESTOP..... HOVE, ENGELAND	84
CONCERTFLASHBACK..... SPELEN IN WATFORD	92
TOURNEESTOP..... LAS VEGAS, NEVADA	96
TOURNEESTOP..... SAN FRANCISCO, CALIFORNIË	104
TOURNEESTOP..... SYDNEY, AUSTRALIË	112
TOURNEEFASHBACK..... BIG IN JAPAN	120
TOURNEESTOP..... AUCKLAND, NIEUW-ZEELAND	124
TOURNEESTOP..... SYDNEY, AUSTRALIË	130
DE GROTE PAUZE	134
TOURNEESTOP..... NEW ORLEANS, LOUISIANA	140
TOURNEESTOP..... GREENSBORO, NORTH CAROLINA	150
TOURNEESTOP..... LIVERPOOL, ENGELAND	160
TOURNEESTOP..... LONDEN, ENGELAND	170
CONCERTFLASHBACK..... HERINNERINGEN AAN LIVE AID	180
TOURNEESTOP..... TORONTO, CANADA	186
TOURNEESTOP..... ATLANTA, GEORGIA	194
TOURNEESTOP..... WASHINGTON D.C.	204
TOURNEESTOP..... LOS ANGELES, CALIFORNIË	220
CONCERTFLASHBACK..... HET ALLERLAATSTE AFSCHIED IN GLASTONBURY ...	238
NAWOORD	241

Elton in een outfit ontworpen door
Bob Mackie, tijdens zijn tournee
door Noord-Amerika in 1974.

VOORWOORD

DOOR DAVID FURNISH

Zijn carrière lang bezorgde Elton John zijn fans over de hele wereld magische momenten. Zijn memorabele liedjes overstegen het alledaagse en werden een onderdeel van ons dagelijkse leven – en dat valt op wanneer hij op het podium staat voor een publiek. Toen het moment aanbrak waarop Elton zou stoppen met touren, wilde ik ervoor zorgen dat zijn afscheidstournee hem in de bloemen zou zetten als een van de grootste levende entertainers ter wereld. Het was een mooie kans voor mij – als zowel zijn man als manager – om het creatieve team achter zijn indrukwekkende Farewell Yellow Brick Road-tournee te leiden. Elton zei dat hij wilde eindigen op een hoogtepunt, dus er was werk aan de winkel.

Ook al leek het onmogelijk toen we de tournee begonnen te plannen in 2015, we wilden een show die hulde bracht aan Eltons legendarische muziekcarrière. We wilden ook zijn ongeëvenaarde talent in de schijnwerpers zetten. Hij verdiende een glorieus afscheid, met concerten die hem de kans boden om zijn fans te bedanken voor hun decennialange toewijding. Ik nam het plannen van de tournee – de grootste en duurste die Elton ooit ondernam – heel ernstig. Het creatieve team en ik werkten alles tot in de details uit. Alles wat de fans op het podium zagen,

werd nauwkeurig overwogen met Eltons nalatenschap én de ervaring van de fans in het achterhoofd. Ik ben trots op wat we ervan hebben gemaakt. Ik zag de Farewell Yellow Brick Road-tournee als een kans voor Elton om die gouden troon, waarop alleen hij thuishoort, te bestijgen.

Meer dan 50 jaar lang heeft Elton een invloed gehad op het leven van veel mensen, ook op het mijne. Hij staat er trots en zelfverzekerd, en reikt anderen de hand om ook aan oprechte zelfexpressie te doen. Ik groeide op als een homo-in-de-kast en dacht nooit volledig mezelf te kunnen zijn. Maar Elton zorgt ervoor dat het oké is dat we allemaal onszelf zijn en dat ook vieren. Dat is een talent dat zijn muziek overstijgt. Elton worstelde lang met zichzelf. De eerste keer was toen hij optrad in het Dodger Stadium in 1975: hij was erg ongelukkig en vocht tegen zijn verslaving. Toen hij opnieuw op het podium in het Dodger Stadium verscheen, twee avonden in 2022, was hij gelukkiger dan ooit. Hij is het levende voorbeeld van hoe je vooruit kunt gaan, zonder je verleden te proberen wegvagen. Telkens wanneer hij het podium op stapt, zorgt hij voor vreugde en hoop voor de mensen, en hij zal die hoop blijven uitstralen, zelfs nu hij niet langer *on the road* is.

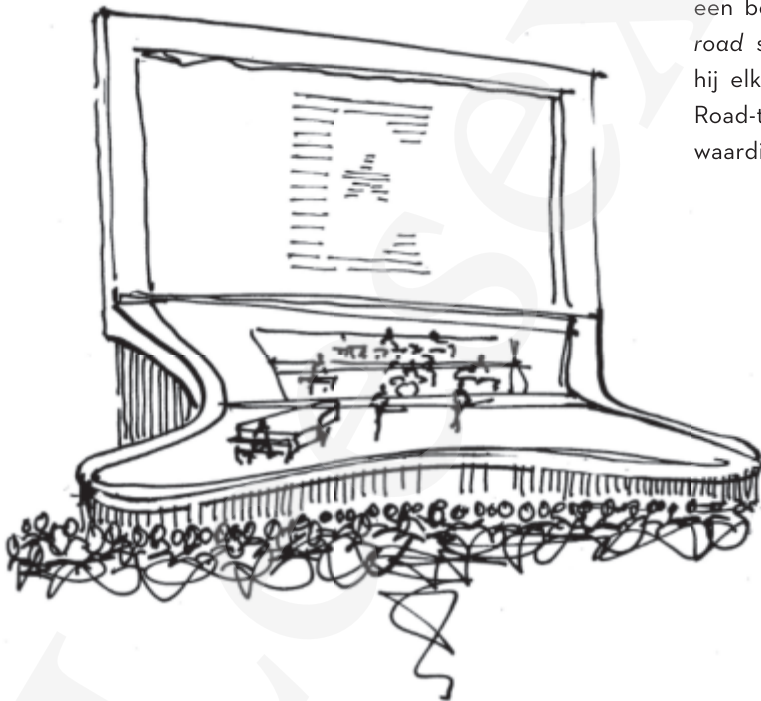
Elton heeft veel prijzen en onderscheidingen voor zijn carrière als artiest en performer gekregen, maar die vallen in het niet bij de band die hij met zijn fans opbouwde. Vanaf zijn eerste clubshows in de jaren 1970 tot zijn recentere arenatournees: Elton wist altijd te betoveren met zijn shows. Hij heeft bewezen dat een vleugelpiano en flamboyante kostuums heel erg rock-'n-roll kunnen zijn. Hij trad overal ter wereld op, van Amerika tot Australië, van Europa tot Japan en de voormalige Sovjet-Unie. Elke avond gaf hij zijn publiek alles. Hij aarzelde nooit, ongeacht de omstandigheden. Het zal een hele verandering zijn nu Elton *off the road* komt. Onze zonen en ik kijken ernaar uit om meer tijd met hem door te brengen. En ik kijk vol spanning uit naar wat hij hierna zal doen – ik weet dat de fans dat ook doen.

Elton wil niet te veel in het verleden blijven hangen of vooruitkijken. Hij leeft in het nu – iets dat we beiden hebben geleerd bij het afkicken. Ik weet niet wat de toekomst brengt voor Elton John, maar wel dat die rooskleurig én bedekt met pailletten zal zijn. Ik ben dankbaar dat ik deel mocht uitmaken van de Farewell Yellow Brick Road-tournee, en voor het laatst kon zien hoe de fans hem op het podium nog een keer in hun armen sloten. Het voelde op zoveel manieren als 'geschiedenis'. Ik sluit me aan bij de fans en dank Elton voor zijn jarenlange voortreffelijke en onvergetelijke concerten.

Dit boek viert die optredens, van kleine clubs tot gigantische stadions. Ik hoop dat het de herinnering levendig houdt aan wat de shows zo geweldig maakte. Ook al kijkt Elton niet altijd naar het verleden, de afscheidstournee maakte toch heel wat herinneringen los. Hij werd ongewoon nostalgisch, zoals je zult merken bij zijn verhalen over meer dan 50 jaar op tournee. Het leven wordt onderbroken door eendes, maar elk einde biedt ook een kans op een begin. Terwijl Elton John op die *yellow brick road* stapt, de zonsondergang tegemoet – zoals hij elke avond deed op de Farewell Yellow Brick Road-tournee – weet ik dat er iets even gedenkwaardigs aan de horizon op hem wacht.

David J. Fench

BOVEN EN RECHTS:
David kijkt trots naar
Eltons repetities voor de
Farewell Yellow Brick Road-
tournee. Hij was er creatief
directeur.

Een van David LaChapelles
promofoto's voor de
Farewell Yellow Brick
Road-tournee.

INLEIDING

Mijn hele leven lang treed ik al op – zelfs voor ik Elton John werd. Ik leef ervoor om op een podium voor een publiek te staan. Het is opwindend, spannend, maar uiteindelijk bevredigend. Het is zo spannend omdat je nooit weet wat er zal gebeuren. Elke stad is anders, locaties verschillen en geen enkel publiek is hetzelfde. Net die magie van dat niet-weten maakt het performen zo speciaal. Ik trad al op toen ik nog een kind was, maar begon officieel te touren op mijn 18de. Dat was in maart 1965, toen ik met Bluesology in clubs in Engeland speelde. Op dat moment, toen ik nog Reginald Dwight heette, was ik zowel een fan als een performer. Ik droomde al lang over het podium. Er was iets magisch aan een muzikant op een podium die zijn liedjes speelt voor een livepubliek, wat een soort energie golf uit het niets doet ontstaan.

Ik groeide op in Pinner, in Engeland in de jaren 1950, met een bewondering voor artiesten als Elvis Presley, die hun fans wisten te betoveren met dramatisch gevoel en de kunst van een show brengen. Ik wilde dat ook doen. Rock-'n-roll bracht een vrijheid met zich mee die ik meteen begreep. Het werd een obsessie om naar livemuziekoptredens te gaan. Mijn liefde voor concerten begon in de zaal Harrow Granada. Ik zag er Little Richard, Jerry Lee Lewis, Eddie Cochran en Gene Vincent. Ik verafgoodde Little Richard en Jerry Lee Lewis en keek verward

toe hoe zij opgewonden op het podium rondsprongen, waardoor de nummers nog levendiger voelden dan op mijn platenspeler. Al van kleins af aan speelde ik piano, maar dit was iets heel anders. Ik wilde net zo rauw en wild kunnen spelen en zingen. Naar andere muzikanten kijken, moedigde me aan om zelf het podium op te kruipen. Ergens vanbinnen wist ik dat ik dat ook kon.

De eerste keer dat ik voor een echt publiek stond, was in 1964 toen ik een schooljongen van 16 was. Meer dan een jaar lang zong en speelde ik piano in de bar van het Northwood Hills Hotel op vrijdag, zaterdag en zondag. De piano was compleet ontstemd. Ik zong nummers van Jim Reeves, Al Jolson en Cliff Richard door een kleine versterker en deed wat ik kon met de geluidskwaliteit. Ik kreeg 1 Britse pond per avond – wat niet veel was, zelfs toen niet – maar ik liet een bakje rondgaan op het einde van de avond om meer te verdienen. Toen ik begon, kwam er niemand binnen. Maar uiteindelijk trok ik een menigte aan en zat de pub elk weekend vol. Het ging er behoorlijk wild aan toe. Ik ben een paar keer door het raam naar buiten moeten tuimelen, omdat er een gevecht uitbrak. Maar het was een goede plek om mijn stiel te leren. Soms, als ik bijvoorbeeld 'Roll Out the Barrel' niet speelde, slingerde iemand uit het publiek een pint bier naar me. Maar ik verdiende

RECHTS:

Elton, gefotografeerd aan de familie-piano, verbaasde de toehoorders door 'The Skater's Waltz' op het gehoor te spelen toen hij 4 jaar was.

ONDER:

Elton, de tweede van links, met zijn groep Bluesology in 1965.

genoeg om een elektrische Hohner-piano en een eigen versterker te kopen.

Ik proefde voor het eerst van *the road* toen ik al enkele jaren bij mijn groep Bluesology speelde. Het begon als een hobby, toen ik Stuart Brown leerde kennen – een vriend van de familie – maar het lukte niet om de groep te vormen die we voor ogen hadden. Een paar jaar later brachten we Bluesology samen. We waren niet de meest succesvolle band in Engeland, maar we traden op met muzikanten als de Ink Spots, Major Lance, Billy Stewart en Patti Labelle and the Bluebelles. Ik was organist, geen zanger. Ze lieten me zelfs geen achtergrondstem zingen. We hadden veel optredens en laadden voortdurend ons eigen materiaal in en uit. Soms speelden we meer dan één show per avond. In 1966 vormden we

een team met de bekende Britse soulzanger Long John Baldry, en we werden zijn *backing band*. We begonnen grotere shows in grotere zalen te spelen. Maar ik was niet tevreden. Ik wilde zingen en mijn eigen muziek maken. Ik vertelde de band dat ik wegging en trok terug naar Londen met het plan 'a new man' te worden.

Nadat ik Bluesology verliet in 1967 werd ik al snel herboren, als Elton John. Ik vond niet dat 'Reg Dwight' erg rock-'n-roll klonk, vandaar de verandering. Ik haalde de naam bij twee van mijn vroegere bandleden van Bluesology: Elton van saxofonist Elton Dean en John van Long John Baldry. De naam bleef hangen, ook al duurde het nog enkele jaren voor ik mijn naam wettelijk veranderde in Elton Hercules John.

Rond de tijd dat ik Bluesology verliet, ontmoette ik Bernie Taupin, nu al jaren mijn trouwe medewerker en voornaamste tekstschrijver. Bernie en ik gingen beiden in op een advertentie van Liberty Records in de *New Musical Express*, waarin ze op zoek waren naar songwriters. We ontmoetten elkaar toevallig, maar

Na enkele succesvolle tournees gebruikte Elton een privévliegtuig vanaf zijn tournee in Noord-Amerika in 1973. Hij werd vaak gefotografeerd terwijl hij poseerde bij het vliegtuig, dat de *Starship One* werd genoemd.

Eltons tourneegarderobe van de loop der jaren, waaronder zijn iconische Dodgers-uniform. De kostuums worden nu bewaard in het uitgebreide archief van de zanger in Londen.

het moest zo zijn. Vanaf het begin waren we muzikale soulmates. Samen begonnen we Elton John-liedjes te schrijven, met hem als mijn tekstschrijver. Bernie was – en is nog altijd – de broer die ik nooit heb gehad.

Ik bracht mijn eerste album, *Empty Sky*, uit in 1969 en begon ongeveer toen op te treden als solo-artiest. Mijn grote doorbraak kwam er in 1970, tijdens mijn eerste tournee in Amerika. Datzelfde jaar verklaarde ik dat 'ik geen performer wilde zijn. Ik wil liever thuis songs schrijven. Maar ik heb de tijd van mijn leven.' Ik ben nu zo blij dat ik niet thuisbleef. In de decennia daarop speelde ik duizenden concerten in elk denkbaar land.

Ik ben zo vaak de hele wereldbol rondgereisd en bracht mijn liedjes tot in de verste uithoeken van de wereld. Het is een leven vol reizen en avontuur geweest, en ik genoot van elke minuut. Een muzikant op tournee leeft als een nomade: je reist en ontdekt. Er is niets zo fijn als naar een ander land trekken, nieuwe mensen ontmoeten en over hun cultuur leren. Ik heb altijd gezegd: ga zelf en ontdek. Je kunt niet oordelen over een plek door wat je op tv ziet of in de krant leest. Het publiek verschilt van land tot land. Het was opwindend om op al die verschillende plaatsen te spelen, vooral toen ik jong was en nog nooit ergens anders dan in Pinner was geweest. Uiteindelijk kwam de droom uit. Ik kon mijn songs spelen voor mensen van alle rassen, genders, religies en nationaliteiten. Muziek overstijgt alles, vooral wanneer je het live meemaakt. Niets brengt mensen zo samen als muziek.

De afgelopen 50 jaar heb ik gespeeld voor de grootste menigtes op de grootst mogelijke locaties waar je maar kunt spelen. En ik heb dat gedaan naar mijn beste vermogen. Ik denk niet dat ik iets grootsers of beters kan bereiken als liveperformer. Wanneer je zo lang hebt getourd als ik, en je zoveel jaren alles aan je publiek hebt gegeven, komt er een punt om te beslissen wat je in de toekomst zult gaan doen. Een paar jaar geleden begon ik me af te vragen wat voor soort leven ik wil leiden in de toekomst. Ik heb nooit een echt leven 'thuis' gehad. En nu heb ik een familie om rekening mee te houden. Ik heb een geweldige man en twee prachtige jonge zonen, met

wie ik meer tijd wil doorbrengen. De kans om iets totaal anders te kunnen doen, voelt zo opwindend. Ik zal altijd een muzikant zijn, een performer en een artiest. Die herinneringen aan het touren door de hele wereld zullen me altijd bijblijven. Al die avonden op het podium waarop ik mijn liedjes deelde met een publiek: dat is een deel geworden van wie ik ben. Ik ben voorgoed veranderd door wat de fans me teruggaven terwijl ik optrad.

Het was belangrijk voor me om op een afscheids-tournee te gaan. Ik wilde niet gewoon stoppen. Ik moest hulde kunnen brengen aan de fans die jaar na jaar voor me kwamen opdagen, die me omringden met liefde, aanvaarding en trouwe steun. Het publiek heeft mijn carrière mogelijk gemaakt – elke artiest die performt, weet dat. De fans zorgen elke avond voor energie en dat zet je aan om het beste van jezelf te geven. De beslissing om te stoppen met touren was makkelijk. Ik heb nog geen minuut spijt gehad. De Farewell Yellow Brick Road-tournee gaf me de kans om te stoppen op de juiste manier, op een hoogtepunt.

Begin 2018 maakten we bekend dat ik er een punt achter wilde zetten en kondigden we de tournee aan. De eerste 60 shows waren enkele minuten nadat de kaartverkoop was gestart uitverkocht. Het was een hele eer om zoveel liefde van de fans te voelen. Zij wilden mij even graag zien optreden als ik mijn laatste tournee met hen wilde doorbrengen. Na heel wat ingewikkelde plannen van David en het enorm getalenteerde creatieve team ging de tournee van start in Allentown in Pennsylvania, op 8 september 2018. Terwijl de tournee op kruissnelheid kwam, maakten we meer data bekend. We gingen terug naar veel steden en zalen waar ik in de loop der jaren graag had opgetreden en performden ook voor de eerste en meteen laatste keer op nieuwe locaties. We wisten nog niet dat onze weldoordachte plannen gedwarsboomd zouden worden door een pandemie, waardoor we de pauzeknop van de tournee en onze levens even induwden. Een blessure aan mijn heup zorgde voor verder uitstel, waardoor de afscheidstournee pas echt ten einde kwam in 2023 in Stockholm in Zweden – niet in het Dodger Stadium, zoals eerst gepland.

Ook al waren er ups en downs, het was een eer en een genot om de Farewell Yellow Brick Road-tournee te brengen voor de fans, jong en oud. Ik heb niet de gewoonte om terug te kijken, maar het

was vreemd genoeg fijn om na te denken over hoe ver ik ben gekomen sinds ik voor het eerst optrad als Elton John in 1968. Ik dacht terug aan toen ik Reg Dwight was en ervan droomde om een performer te zijn. Ik herinnerde me dat ik in de Troubadour speelde in Los Angeles in 1970, een concert waardoor mijn carrière uit de startblokken schoot. Ik herinnerde me mijn eerste Amerikaanse tournee, toen we met een gehuurde stationcar van de ene naar de andere show reden. En de tweede, waarop we rondreden met een gehuurde Greyhound-bus. Toen ik in 1973 opnieuw in Amerika tourde, was ik er met mijn eigen vliegtuig, een Boeing 707 die *Starship One* was gedoopt. Het toont hoe snel mijn carrière ging. Terwijl we plaatsen uit mijn verleden bezochten, flitsten de beelden van mijn uitbundige, soms knotsgekke tourneegarderobe door mijn hoofd. Ik dacht terug aan alle mensen die me steunden en die keer op keer naar mijn optredens kwamen kijken. Maar uiteindelijk was het belangrijkste waaraan ik dacht hoe hard de dingen veranderden nadat ik mijn man David ontmoette, en opnieuw nadat we onze zonen Zachary en Elijah kregen.

Ik heb elk moment *on the road* gekoesterd. Er zijn enorme hoogtepunten en zware dieptepunten geweest, maar ik had het niet anders gewild. Mijn carrière heeft me ook op indrukwekkende, soms vreemde plaatsen gebracht. Terwijl ik nadacht over hoe ik kon terugblikken op de Farewell Yellow Brick Road-tournee in dit boek, herinnerde ik me specifieke momenten van bepaalde tourneestops. Maar dat zijn absoluut niet de enige belangrijke haltes. Ik heb herinneringen aan elke plek waar we kwamen, en ze betekenen allemaal evenveel. Beschouw dit boek daarom als een verzameling momenten uit mijn verre en iets recentere verleden, als een samenloop van oplichtende herinneringen. Het zal je een idee geven hoe het was om afscheid te nemen van *the road* en te verwelkomen wat er op mijn pad zal komen.

Elton tijdens een
bruisend optreden
in Madison Square
Garden tijdens zijn
Noord-Amerikaanse
tournee in 1974.
Later kreeg hij op het
podium gezelschap
van John Lennon.
De verblindende outfit
werd ontworpen voor
de zanger door Bob
Mackie.

"ELTON JOHN
NEEMT AFSCHIED
NOG STEEDS OP
HET HOOGTEPUNT
VAN ZIJN KLINIKEN.
HIJ IS MISSCHIEEN
WEL DE GROOTSTE
SHOWMAN VAN
ONZE TIJDEN."

★ ★ ★ ★ ★ ★ ★ ★ ★ ★ ★ ★ ★ ★ ★ ★

—THE DAILY TELEGRAPH, 2019

Elton zorgt altijd voor een goede band met zijn publiek. Hier neemt hij de tijd om hun aanmoedigen te erkennen.

Elton en zijn band performen tijdens de Farewell Yellow Brick Road-tournee – een meerjarige tournee. Het is de laatste tournee van de zanger.

Les schenker

HET PLANNEN VAN DE LAATSTE TOURNEE

Toen ik begon te touren had ik nooit gedacht dat er een einde zou komen aan mijn leven *on the road*. Ik ben een paar keer half met pensioen gegaan, heb meer dan eens verklaard nooit meer een show te spelen. Maar ik denk niet dat ik, tot voor kort, ooit echt overwoog om dit deel van mijn leven voorgoed achter me te laten. Het is zoals ze zeggen: aan alle mooie liedjes komt een einde. Ik heb duidelijk gemaakt aan mijn fans dat ik live zal blijven optreden, ook al is de Farewell Yellow Brick Road-tournee het afscheid van mijn leven op tournee. Wat dat wil zeggen, weet ik nog niet. Ik weet wel dat de 5 jaar van deze laatste tournee zorgden voor enkele van de meest gedenkwaardige shows die ik ooit speelde. Als je ermee ophoudt, kun je er maar beter het best mogelijke afscheidsfeestje van maken.

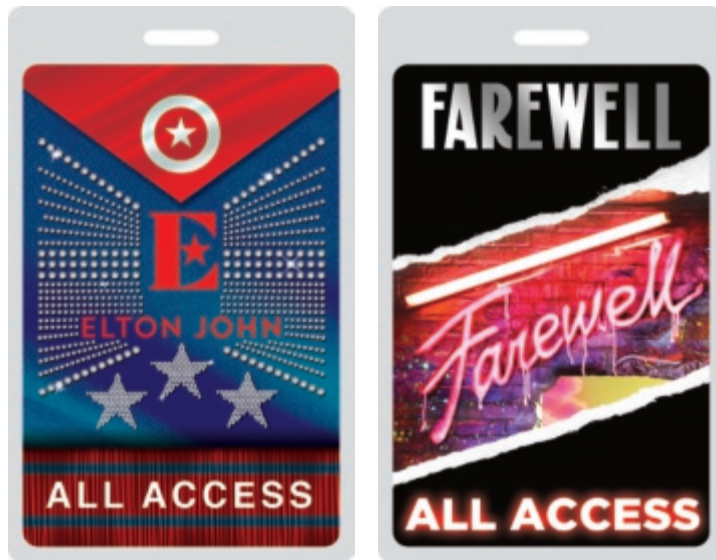
Ongeveer een decennium geleden besloten mijn man David Furnish en ik om een familie te beginnen. We wisten niet helemaal zeker hoe dat zou gaan, maar we wisten dat we liefde te geven hadden. Ik besepte voor het eerst dat ik misschien wel vader wilde worden toen ik tijdens een bezoek in Oekraïne een weesjongetje ontmoette en hem urenlang rondroeg. Iemand zei: 'Je lijkt het echt te hebben voor die kleine jongen. Wat zou je ervan denken om hem te adopteren?' Ik twijfelde geen moment. 'Dat zou

Elton op het podium in het Dodger Stadium met Dave en hun twee kinderen, Zachary en Elijah.

ik eigenlijk heel fijn vinden', antwoordde ik. Jammer genoeg mochten David en ik niet adopteren, omdat we homo zijn. Die discriminatie deed pijn, maar de ervaring deed me inzien dat ik vader wilde worden. Het verhaal eindigde goed, toen we onze zonen kregen via een draagmoeder in 2010 en 2013. Na zoveel jaren als Elton John had ik plots een andere naam: *Daddy*.

Niets bereidt je voor op het ouderschap, tot de realiteit je overvalt. De eerste jaren namen David en ik de kinderen mee *on the road*. Het was heel fijn. We

LINKS:

All-accesspasjes van de Farewell Yellow Brick Road-tournee.

RECHTS:

Originele muziektekst op papier geschreven door Bernie Taupin, met feedback van Elton tijdens het schrijfproces.

mijn muziek. Hoe kunnen we dat in de verf zetten?’

Je kunt niet zomaar op een afscheidstournee vertrekken. Daar gaat veel planning aan vooraf. Ik vertrouwde David alle details toe, dus hij schreef een businessplan. Het was de eerste keer in mijn lange carrière dat

er een fatsoenlijk businessplan werd uitgewerkt. Tot dan had iedereen de bordjes simpelweg in de lucht gehouden. Nu moesten we die allemaal in één stuk weer naar beneden krijgen, zonder brokken, om ze te tonen. Het eerste wat David vroeg, was een setlist. ‘Wat wil je muzikaal meegeven op je afscheidstournee?’ vroeg hij. Dat wist ik vrijwel meteen. Mijn afscheidconcerten moesten in het teken staan van de songs die ik met Bernie Taupin had gemaakt. Hij is de broer die ik nooit heb gehad. Er zou geen Elton zijn zonder Bernie. Onze songs waren het eerste wat me definieerde als artiest. Het was belangrijk voor mij dat de setlist die centrale relatie in mijn leven weergaf én in de bloemetjes zette.

Het was heel belangrijk om de setlist juist te krijgen. Als ik nu nog niet wist hoe ik dat moest doen, dan zou ik het nooit weten. Het is als seks hebben: je begint, dan vertraag je, dan begin je opnieuw en dan kom je tot een grote climax. Je hebt ups en downs. Ik vind dat de setlist voor de afscheidstournee heel goed ineenzat. We pasten onderweg nog enkele dingen aan – we voegden ‘Have Mercy on the Criminal’ en ‘Sorry Seems to be the Hardest Word’ toe tijdens bepaalde shows – maar in het algemeen werkte hij. Meer nog, de eerste helft van de show vloog voorbij. Voor mij was dat de meest perfecte eerste helft die ik ooit had gedaan.

zetten hen in bad in de kleedkamers, in opblaasbare badjes in de vorm van een eend. De jongens kregen kleine pyjama’s aan, we lazen hun voor het slapengaan voor en stuurden ze dan elke avond naar het hotel. Dan ging *Daddy* het podium op, om op te treden. Het was heel leuk. Maar toen Zachary en Elijah ouder werden, besloten David en ik dat we hun geen thuisonderwijs wilden geven. Het is belangrijk voor ons dat de jongens de wereld leren kennen en zelf een identiteit vormen. Ik wil niet dat ze gedefinieerd worden door mijn carrière. Dat is mijn passie, maar het is ook mijn job. En nu David mijn manager is, is het ook zijn job. Onze zonen verdienen het om individuen te worden met een eigen groep mensen om zich heen, buiten de entertainmentsector. Dat willen we zo weinig mogelijk verstoren.

Toen we mijn tourneeplanning en de schoolplanning naast elkaar legden, bleken die niet compatibel. De afgelopen 25 jaar trad ik op, 100 concerten per jaar, soms zelfs meer. Het leek niet mogelijk om op beide plaatsen tegelijk te zijn. David zei: ‘Ik weet waar ik wil zijn. Weet jij het?’ Ik antwoordde: ‘Wel, ik wil niet weg zijn bij mijn familie.’

Op dat moment wisten we het: ik zou *off the road* moeten komen. Maar het leek zonde om abrupt te stoppen. Ik wilde niet gewoon stoppen. Ik wilde mijn tourneecarrière heel erg mooi afsluiten.

‘Oké,’ zei ik tegen David, ‘laten we een passende afscheidstournee plannen. Ik wil vaarwel zeggen tegen mijn fans. En ik wil ze bedanken. Ik heb het gevoel dat ik beter speel en zing dan ooit, en ik wil dat de mensen aan me terugdenken als een bruisende, vitale persoon. Ik heb zoveel passie voor

Goodbye yellow brick road

When are you gonna come down?
When are you going to land?
I should have stayed on the farm
I should have listened to my old man.

You know you can't hold me forever
I didn't sign up with you,
I'm not a present for your friends to open
This boys to young to be singing the blues.

So goodbye yellow brick road
where the dogs of society howl,
you can't plant me in your penthouse
I'm going back to my plow.

Back to the howling old owl in the woods
hunting the horny back toad.
I've finally decided, my future lies
beyond the yellow brick road.

What do you think you'll do then
I bet that'll shoot down your plane,
it'll take you a couple of vodka and tonics
to get you back on your feet again.

Maybe you'll get a replacement
plenty like me to be found,
mongrels, who ain't got a penny
sniffing for tit-bits like you on the ground.

B.J.T.

(S) →

SLOW-FUNKY (9)

Bennie and the Jets

55 Hey kids, shake it loose together
the spotlight hitting something
that's been known to change the weather,
we'll kill the fatted calf tonight
so you should stink around,
your gonna hear electric music
solid walls of sound.

480 296 115 Say Candy and Bonnie have you seen them yet
but their so spaced out Bennie and the Jets,
OH they're so weird and wonderful
OH Bennie she's really keen
she's got electric boots and a mohair suit
I read it in a magazine.
You know
93 Hey kids, plug into the faithless
maybe they're blinded
but Bennie can wake them up
and we shall arrive
let's take ourselves along
where we fight our parents out in the streets
to prove who's right and who's wrong.

B.J.T.

44 5000

440 FADE

FAST-HEFT A

Low line bleeding

60 The roses in the window box
have tilted to one side,
everything about this house
was born to grow and die.

92 It doesn't seem a year ago
to this very day
you said I'm sorry honey
if I don't change the pace
I can't face another day

532 282 124 And love lies bleeding in my hand
it kills me to think of you
with another man

563 312 177 I was playing rock and roll and you were just a fan
but my guitar couldn't hold you
so I split the hair

218 And I wonder if those changes
have left a scar on you
it's like all the burning holes
that you and I passed through.

251 Your a bluebird on a telegraph line
and I hope your happy now
When if the wind of change comes down your way
you'll make it back somehow.

B.J.T.

Steve - out
- coming

628
607

430 of

FAST-HEFT G

Saturday Nights Alright (for Fighting)

40 It's gettin' late have you seen me mates
Ma tell me when the boys get here,
it's seven-o'clock and I want to rock
to get a belly full of beer.
172 I want more drunker than a barrel full of monkeys
an no lady she dont care,
my sister looks cute in her braces and boots
and a handful of grease in her hair.

220 296 110 I dont give us none of yer aggression
we've had it with yer discipline,
saturday nights alright for fightin
get a little action in.

258 306 180 Get about as oiled as a diesel train
gonna set this dance alight
cause saturday nights the night I like
saturday nights alright.

105 Well there packed pretty tight in here tonight
I'm looking for a dolly who'll see me right
I may need a little muscle to get what I need
I may need a little drink and about out she's with me.

236 And a couple of the sounds that I really like
are the sound of a switchblade and a motorbike,
In a juvenile product of the working class
who's best friend floats in the bottom of a glass.

OH I dont give us none eat eat eat.

470

(260)

496
538

570
603

to mix
Thick London -
out by 420

354 solo

500
1/2 way there

Fotograaf David LaChapelle keert terug in Eltons leven met deze nostalgische promotiefoto die de aandacht richt op veel van de bekende looks van de zanger, waaronder zijn door Bob Mackie ontworpen Dodgers-uniform.

